

Чудомиръ

Дѣдо Данчо разказва

1. Воденицитѣ

(Народна приказка)

— Ти помнишъ ли дѣда Пеня Кавлакътъ? Не ще да го знаешъ. Малъкъ си. Той се спомина отъ синята пжпка наскоро следъ Сливнишката битка. Четвъртъченъ день бѣше. Сѣ помня, че рѣмѣше дъждъ, а азъ бѣхъ ходилъ по братанска Просойка да дирия изгубена коза. Та, добъръ човѣкъ бѣше дѣдо Пеню, пѣснопоецъ бѣше и чистникъ, ама като врабецъ бѣше сиромашъ клетникътъ. На туй отгоре пѣкъ взе че му умрѣ и бабата, и колкото бѣше сиромашъ, още по-сиромашъ стана. Мотаеше се изъ двора като въртоглаво шиле и нѣма никой чорбица да му свари, ни, дето е речено, кой копче да му зашие. По едно време бутна тукъ-тамъ изъ село, питачки прати дано му намѣрятъ нѣкоя бабичка, прескочи и до Черняга и по другитѣ села ходи, ама голъ човѣкъ, кой ще го вземе?

— Зима иде, си рекълъ единъ день, тя тъй нѣма да я бжде, ами я да прескоча до баджанакони. Мѣта се на магаренцето си и право въ Каловферъ. Казалъ на баджанака болката си, погрижилъ се и той и жена му, питали тукъ, питали тамъ и му намѣрили една жена. Срещнали ги, заприказвали и тя му рекла:

— Азъ ще те взема, рекла, и ще дѣйда съ тебе, жена да ти стана, ама кажи ми да знаа какво имашъ,